

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobkyně:

I. B.

státní příslušností Moldavská republika
trvale bytem M.

zastoupena Mgr. Matějem Šedivým, advokátem
sídlem Václavské náměstí 831/21, 110 00 Praha 1

proti

žalovanému:

Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 3. 2018 č.j. CPR-27669-2/ČJ-2017-930310-V238

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž bylo dle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále též „správní řád“), zamítnuto odvolání proti rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále též „správní orgán prvního stupně“) ze dne 20. 9. 2017 č.j. KRPA-340411-17/ČJ-2017-000022-ZAM a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Tímto rozhodnutím správního orgánu prvního stupně bylo žalobkyni dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3. a § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2. zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále též zákon o pobytu cizinců), uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 2 let.

2. Žalobkyně v žalobě uvedla, že nikterak nerozporuje skutková zjištění správních orgánů, neboť je pravdou, že se dopustila výkonu nelegální práce a že překročila možnosti bezvízového styku, pročez na území České republiky pobývala neoprávněně. Žalobkyně s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009 č.j. 1 As 96/2008-115, publ. pod č. 1856/2009 Sb. NSS, namítla, že úřední záznam nemá důkazní hodnotu, stejně jako ji nemůže mít fotografie žalobkyně přistižené na pracovišti, čímž ovšem žalobkyně nenapadá důkazní nouzi, ale naopak zmíněné spojuje s důkazem o výsledku žalobkyně, v rámci něhož sama žalobkyně poskytla usvědčující důkazní materiál, kterým transformovala původní toliko předběžné informace v procesně použitelný důkazní materiál. Tato vznesená odvolací námitka však nebyla ze strany žalovaného pochopena, neboť ten ji v odůvodnění svého rozhodnutí chápe jako námitku týkající se důkazní síly; podle žalobkyně je třeba přihlédnout k protokolu o výsledku nejen z pozice spolupráce žalobkyně se správním orgánem, nýbrž z pozice toho, že to je právě její výpověď, která je osamoceným důkazem usvědčujícím žalobkyni z výkonu nelegální práce. Nebýt plného doznání žalobkyně překračující informace v té době známé správnímu orgánu, tak by při neprovádění dalších nabízejících se důkazů nemohl být konstatován výkon nelegální práce, což je podstatné nejen z pohledu významného ušetření nákladnosti správního řízení, ale i z pohledu sebereflexe, kterou žalobkyně prokázala. Podle žalobkyně je třeba přihlédnout k tomu, že žalobkyni do nastalé situace nedohnal vlastní rozmar, nýbrž zoufalá životní situace způsobená tím, že se její domovský stát dostal do role rukojmího sousedních mocností, které na jeho teritoriu podporují nejrůznější vlivy sledující jejich vlastní zájmy, což ve spojení s tradičně katastrofální politickou reprezentací Ukrajiny vytváří takřka anarchistickou atmosféru, v rámci které obyčejní řemeslníci a dělníci nejsou schopni obstarat si solidní zdroj příjmu a solidní životní podmínky, pročez jim nezbyvá než se v roli podřadné pracovní síly ucházet o pracovní příležitosti v zahraničí, kdy pro mnohé takové cizince je finančně či technicky nedostupné vyřídit si k výkonu práce či pobytu potřebná povolení. Žalobkyně dále uvedla, že její doznání a sebereflexe vytváří polehčující okolnosti, jež nebyly správními orgány relevantně zohledněny, stejně jako nebylo přihlédnuto k tomu, že se výpověď žalobkyně netýkala jen jejího doznání, nýbrž obsahovala i podstatné skutečnosti využitelné při skutečném boji s výkonem nelegálního zaměstnávání, a to zejména označení zaměstnavatele, označení osoby fakticky organizující výkon nelegální práce či označení výše smlouvané mzdy. Nálezací správní orgán však neprojevil zájem o tyto informace a žalobkyně se neptal na konkretizaci identifikace zmíněné osoby, telefonický kontakt atd., byť z obsahu výpovědi vyplývá, že je použitelná nejen pro řízení vedené oblastním inspektorátem práce, ale i pro potenciální trestní řízení vedené proti osobám skutečně profitujícím z výkonu nelegální práce, mezi které se žalobkyně zjevně neřadí, neboť je pouhým koncovým článkem tohoto řetězce.
3. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě v plném rozsahu odkázal na argumentaci obsaženou v žalobou napadeném rozhodnutí, přičemž navrhl zamítnout žalobu.
4. Soud o věci samé v souladu s § 51 odst. 1 větou první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s.ř.s.“), rozhodl bez jednání, neboť účastníci řízení s tímto postupem výslovně souhlasili.
5. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu

byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.

6. Soud ze správního spisu zjistil, že dle úředního záznamu správního orgánu prvního stupně ze dne 19. 9. 2017 č.j. KRPA-340411-1/ČJ-2017-000022 byla dne 19. 9. 2017 provedena policejní akce zaměřená na kontrolu cizinců zaměstnaných na území České republiky bez oprávnění k pobytu anebo povolení k zaměstnání. V prostorách haly na adrese P., kde dochází ke skladování a následně i balení potravin, které jsou následně distribuovány zákazníkům, byla kontrolována i žalobkyně, jež na sobě měla pracovní oděv. K výzvě předložila cestovní pas Moldavské republiky, ve kterém neměla vyznačené žádné vízum ani povolení k pobytu. Poslední otisk vstupního razítka do schengenského prostoru je ze dne 20. 4. 2017. Žalobkyně nepředložila povolení k zaměstnání, zaměstnaneckou kartu ani modrou kartu. Ve správním spise se rovněž nachází fotografie žalobkyně v pracovním oblečení. Dne 20. 9. 2017 bylo přípisem správního orgánu prvního stupně č.j. KRPA-340411-12/ČJ-2017-000022-ZAM žalobkyni oznámeno zahájení správního řízení ve věci správního vyhoštění. Žalobkyně byla správním orgánem prvního stupně vyslechnuta, z čehož vzešel protokol ze dne 20. 9. 2017 č.j. KRPA-340411-13/ČJ-2017-000022-ZAM. Žalobkyně při výslechu mimo jiné uvedla, že do České republiky přicestovala poprvé dne 20. 4. 2017; od tohoto data nevycestovala z České republiky, pobývá zde nepřetržitě. Přijela za svou sestřenicí, která bydlí v Praze blízko zastávky Luka, přesnou adresu si nepamatuje. Nejdříve cestovala po České republice a poté si našla práci. Od května 2017 začala pracovat ve skladu potravin. Práci si našla přes internet, kde si našla telefonní číslo na pana M., který jí nabídl práci ve skladu. Práci ve skladu jim zadával pan mistr P., byl to Bulhar. Pracovní dobu měla od 19 hodin do 6 hodin, chodila jen na noční směny. S panem M. byla domluvená, že bude dostávat 75 Kč za hodinu. Výplaty za měsíce květen, červen, červenec již dostala hotově od M., který jí tu práci domluvil. Výplaty za měsíce srpen a září ještě nedostala. Pracovala tam jako skladnice, balila potraviny. Za bydlení u své sestřenice platí 4.000 Kč, bydlí tam tři. K dotazu, za jakým účelem přicestovala do České republiky, odpověděla, že si zde chtěla vydělat peníze. Dále uvedla, že nevlastní ani nežádala o pracovní povolení pro výkon pracovní činnosti na území České republiky. Žádnou pracovní smlouvu nepodepsala. Práci jí domluvila kamarádka z Moldávie, která zde žije. Nevlastní ani nežádala o živnostenský list. Nevlastní průkaz pracovníka v potravinářství. Nějaké peníze pro život v České republice měla z Moldávie, potom si vydělávala prací. Je si vědoma skutečnosti, že bez pracovního povolení nemůže na území České republiky vykonávat pracovní činnost. Na otázku, zda si je plně vědoma svého protiprávního jednání v souvislosti se svým neoprávněným výkonem pracovní činnosti na území České republiky a možných důsledků z něj vyplývajících, odpověděla kladně. Podle závazného stanoviska Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 20. 9. 2017 č.j. KRPA-340411-14/ČJ-2017-000022 je vycestování žalobkyně do Moldavska možné. Ve správním spise se dále nachází informace Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 31. 7. 2017 o bezpečnostní a politické situaci v Moldavsku. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně ze dne 20. 9. 2017 č.j. KRPA-340411-17/ČJ-2017-000022-ZAM bylo žalobkyni uloženo správní vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3. a § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2. zákona o pobytu cizinců a stanovena doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce dvou let; počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byl stanoven v souladu s § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců od okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky. Současně byla žalobkyni podle § 118 odst. 3

zákona o pobytu cizinců stanovena doba k vycestování z území České republiky do 15 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Správní orgán prvního stupně dospěl k závěru, že žalobkyně nejméně od 1. 5. 2017 do 19. 9. 2017 vykonávala pracovní činnost na území České republiky bez jakéhokoli oprávnění a dále překročila 3 měsíce povoleného pobytu na území České republiky a pobývala na jejím území neoprávněně od 19. 7. 2017 do 19. 9. 2017, tedy 62 dní. K odvolání žalobkyně žalovaný vydal žalobou napadené rozhodnutí ze dne 8. 3. 2018 č.j. CPR-27669-2/ČJ-2017-930310-V238, jímž dle § 90 odst. 5 správního řádu odvolání žalobkyně zamítl a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil.

7. Soud posoudil předmětnou věc následovně:
8. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3. zákona o pobytu cizinců policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, je-li cizinec na území zaměstnán bez oprávnění k pobytu anebo povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, nebo na území provozuje dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu anebo bez povolení k zaměstnání cizince zaměstnal nebo takové zaměstnání cizinci zprostředkoval.
9. Podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2. zákona o pobytu cizinců policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 3 roky, pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu.
10. Pokud jde o námitku žalobkyně o nedostatečném odůvodnění rozhodnutí žalovaného (a o nepochopení odvolací námitky žalobkyně ze strany žalovaného), kdy žalobkyně tvrdila, že je třeba přihlídnout k protokolu o výsledku nejen z pozice spolupráce žalobkyně se správním orgánem, nýbrž z pozice toho, že to je právě její výpověď, která je osamoceným důkazem usvědčujícím žalobkyni z výkonu nelegální práce, zdejší soud odkazuje na s. 4 žalobou napadeného rozhodnutí, kde žalovaný mimo jiné uvedl: „*Odvolací orgán se ztotožnil s názorem účastnice řízení v tom smyslu, který je vyjádřen v rozsudku Nejvyššího správního soudu, na který účastnice řízení odkazuje. Odvolací orgán je toho názoru, že úřední záznamy, které jsou ve spisovém materiálu založeny, nejsou důkazem ve smyslu ustanovení § 50, resp. § 51 zákona č. 500/2004 Sb., nicméně úřední záznam slouží správnímu orgánu při shromažďování podkladů před zahájením správního řízení z moci úřední nebo v jeho průběhu, a to za účelem zjištění, které osoby v řízení předvolá a vyslechne nebo které skutečnosti je nutné prověřit; musí proto následovat provedení důkazu způsobem, který stanovuje zákon č. 500/2004 Sb. Úřední záznam jako takový má pouze podpůrný charakter, tj. může přispět ke zjištění skutkového stavu, informace v něm uvedené však musí být zákonným způsobem podloženy, resp. v průběhu správního řízení prokázány, chce-li se správní orgán I. stupně o takové informace opírat v odůvodnění svého rozhodnutí. Odvolací orgán má za to, že správní orgán I. stupně v souladu se zákonem přistoupil k provedení výsledku účastnice řízení, kdy sama účastnice řízení následně uvedla veškeré skutečnosti týkající se protiprávnosti jejího jednání, a to způsobem, o kterém nebylo pochybností. Vyplývalo-li tedy z úředního záznamu, že se účastnice řízení dopustila protiprávního jednání, protiprávní jednání bylo zjištěno najisto. Odvolací orgán k pořízené fotografii sděluje, že sama o sobě jistě nemá důkazní hodnotu, nicméně skutečnost, že účastnice řízení se na kontrolovaném pracovišti nacházela osobně a vykonávala pracovní činnost*

osobně, byla zjištěna následným protokolem o výsledku účastnice řízení, pořázeným zcela v souladu se zákonem č. 500/2004 Sb.“

11. Zdejší soud ze shora citované pasáže odůvodnění napadeného rozhodnutí nedospěl k závěru, že by žalovaný nepochopil odvolací námitku žalobkyně a že by se s ní nikterak nevypořádal. Žalovaný naopak připustil, že úřední záznam v daném případě nelze použít jako důkaz (přičemž ani fotografie žalobkyně sama o sobě nemá důkazní hodnotu). Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že je to právě výslech žalobkyně, z něhož byl zjištěn skutkový stav věci a veškeré rozhodné okolnosti týkající se protiprávního jednání žalobkyně. V tomto ohledu, jakož i v náhledu na závěr, že žalobkyně se dopustila jí vytýkaného protiprávního jednání, se tedy závěry žalovaného ani tvrzení žalobkyně nijak podstatně neliší. Z uvedených důvodů zdejší soud tuto námitku žalobkyně neshledal důvodnou.
12. Co se týče námitek žalobkyně týkajících se polehčujících okolností a přílišné tvrdosti napadeného rozhodnutí, soud upozorňuje, že dle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu rozhodnutí o správním vyhoštění nemá sankční povahu; jedná se pouze o správní opatření, kterým stát toliko vyjadřuje svůj zájem na tom, aby se dotčený cizinec na území státu nezdržoval (dle této judikatury navíc § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců při naplnění podmínek pro vyhoštění neposkytuje správním orgánům žádný prostor pro uvážení, zda cizinci správní vyhoštění uloží či nikoli) – viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2018 č.j. 2 Azs 289/2017-31, odst. [45]. V daném případě ani žalobkyně nezpochybňuje, že se jí vytýkaného protiprávního jednání dopustila, pročez je dle závěru soudu zřejmé, že podmínky pro uložení správního vyhoštění byly naplněny.
13. Pokud jde o otázku přiměřenosti délky uloženého správního vyhoštění, zdejší soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2016 č.j. 10 Azs 181/2016-44, kde je mimo jiné uvedeno: „*Otázka stanovení doby, po kterou není umožněn cizinci vstup na území, je plně v diskreční pravomoci správního orgánu. Závisí-li rozhodnutí správního orgánu na správním uvážení, soudy ve správním soudnictví přezkoumávají pouze to, zda správní orgán při svém rozhodování nepřekročil meze správního uvážení, tj. „samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem“ (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, č.j. 3 Azs 12/2003-38). Úkolem soudu tedy není nahradit správní orgán v jeho kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č.j. 5 A 139/2002-46).“*
14. Skutečnost, že stanovení délky správního vyhoštění je projevem správního uvážení správních orgánů, pak plyne i z dalších rozsudků Nejvyššího správního soudu (srov. např. jeho rozsudky ze dne 19. 5. 2017 č.j. 7 Azs 98/2017-26 či ze dne 27. 7. 2017 č.j. 10 Azs 137/2017-27).
15. Zdejší soud neshledal uložení správního vyhoštění s dobou, po kterou nelze žalobkyni umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce dvou let za nepřiměřené. Maximální doba, na kterou bylo ze zákona možno uložit správní vyhoštění, v daném případě činila pět let (srov. § 119 odst. 1 písm. b/ zákona o pobytu cizinců). Správními orgány uložená doba správního vyhoštění v délce dvou let se tak pohybuje v dolní polovině (přesně ve výši dvou pětín) zákonem stanovené maximální doby.

16. Jak vyplývá z rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (viz s. 5), správní orgán prvního stupně při stanovení doby, na kterou bylo žalobkyni uloženo správní vyhoštění, přihlédl jak ke skutečnostem hovořícím v neprospěch žalobkyně (např. k tomu, že žalobkyně o skutečnosti, že pro práci v České republice je pracovní povolení třeba, věděla, což označil za flagrantní porušení zájmů chráněných zákonem o pobytu cizinců, či k okolnosti, že žalobkyně pobývala na území České republiky bez platného oprávnění k pobytu po dobu 62 dnů), tak i k okolnostem svědčícím v její prospěch (jednalo se o první porušení zákona ze strany žalobkyně a tato se správním orgánem řádně spolupracovala). Žalovaný pak v napadeném rozhodnutí na s. 4 k těmto úvahám dodal, že kvituje spolupráci žalobkyně, která poskytla správnímu orgánu usvědčující materiál, přičemž žalobkyně se nejen správnímu orgánu prvního stupně doznala, ale i s ním spolupracovala, avšak zároveň připomněl, že protiprávní jednání žalobkyně trvalo v řádu měsíců, nikoliv dnů. Zdejší soud tyto úvahy správních orgánů nepovažuje za překročení zákonem stanovených mezí správního uvážení nebo jeho zneužití.
17. Správní orgány tedy přihlédly k přístupu žalobkyně k celé věci, k jejímu doznání i spolupráci se správním orgánem prvního stupně. Pokud jde o žalobkyní namítanou nepříznivou situaci v Moldavsku (žalobkyně ve své žalobě pojednávala o situaci na Ukrajině – to však zdejší soud považuje za chybu v psaní), i kdyby žalobkyní tvrzené skutečnosti byly pravdivé, dle závěru soudu neznamenají naplnění polehčujících okolností, neboť ani z tvrzení žalobkyně nevyplývá, že by jí tato tvrzená nepříznivá situace jakkoliv bránila požádat si o pobytové oprávnění a povolení k zaměstnání na území České republiky. Zdejší soud podotýká, že žalobkyně si byla dobře vědoma svého protiprávního jednání, které trvalo v řádu měsíců, přičemž polehčující okolnosti (že žalobkyně se ke svému jednání doznala, spolupracovala se správním orgánem prvního stupně, jakož i že se jedná o její první porušení zákona o pobytu cizinců) byly ze strany správních orgánů řádně zohledněny. Z uvedených důvodů zdejší soud neshledal délku uloženého správního vyhoštění v trvání dvou let jako nepřiměřenou, tedy neshledal překročení zákonem stanovených mezí správního uvážení správních orgánů, jakož ani nepřezkoumatelnost či nezákonnost rozhodnutí žalovaného či správního orgánu prvního stupně. Zdejší soud na okraj podotýká, že i kdyby v posuzovaném případě čistě teoreticky považoval za vhodné uložení kratší doby správního vyhoštění, tak vzhledem ke skutečnosti, že jeho úkolem je pouze zkoumat, zda nedošlo k překročení zákonem stanovených mezí správního uvážení nebo jeho zneužití, nikoliv nahrazovat správní uvážení provedené správními orgány vlastními úvahami, by zrušení napadeného rozhodnutí nepřipadalo v úvahu.
18. Co se týče námitek žalobkyně o tom, že správní orgán prvního stupně nejevil zájem o informace žalobkyně týkající se okolností jejího zaměstnávání, zdejší soud uvádí, že tyto skutečnosti nemají jakoukoliv relevanci pro posouzení věci samé. Je věcí orgánů cizinecké policie, jakou strategii použijí v rámci získávání informací o nelegálním zaměstnávání a o osobách, jež se na této činnosti podílejí. Není úkolem zdejšího soudu posuzovat, zda si správní orgán prvního stupně neměl od žalobkyně vyžádat nějaké další informace. Taková činnost mu nepřísluší. Pokud pak jde o skutečnost, že žalobkyně se správním orgánem prvního stupně spolupracovala, tato okolnost byla zohledněna v její prospěch při rozhodování o délce uloženého správního vyhoštění (viz výše).
19. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

20. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, proto jí náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 11. května 2018

JUDr. Marcela Rousková v. r.
samosoudkyně